

FII RĂBDĂTOR ȘI LUCREAZĂ ÎN AȘTEPTAREA RĂSPLĂȚII

Textul biblic:
Matei 13:24-30, 36-43

Versetul cheie:
Matei 13:30

Ideea centrală a lecției: Exemplul lui Dumnezeu de răbdare în ceea ce privește judecarea celor răi ne îndeamnă și pe noi atât la răbdare față de cei din jur cât și la lucrare spirituală.

Scopul lecției: Să te încurajeze la lucru pentru Dumnezeu și la răbdare în așteptarea răsplății viitoare.

1. Răbdarea este esențială (Matei 13:24-30)

Capitolul 13 din Evanghelia după Matei conține o serie de pilde rostite de Domnul Isus a căror mesaj central este Împărăția lui Dumnezeu. Prima dintre ele ne vorbește despre un fermier care a ieșit să-și semene sâmbanța pe un ogor care conținea patru tipuri diferite de pământ: pământ bătătorit, pământ stâncos, pământ înneccat de spini și pământ bun. Alte pilde sunt cele ale grăuntelui de muștar și a aluatului, apoi cele ale comorii ascunse și a mărgăritarului de mare preț. Ultima menționată în acest capitol este pilda năvodului. Între ele avem menționată Pilda neghinei.

Întrebă: Ce este o pildă? Un sinonim al termenului „pildă“ este cel de „parabolă“, care provine din grecescul *parabole*, care literal se traduce „a pune lucrurile alături“. Scopul pildelor rostite de Domnul Isus a fost acela de a le comunica ascultătorilor Săi adevăruri noi, pe care ei nu le-ar fi putut înțelege într-o prezentare directă. Aceste lucruri erau legate de Împărăția cerurilor, viața veșnică etc. Împrumutând elemente din lumea reală, cunoscută de ei, Domnul Isus a vrut să le descopere atât ucenicilor cât și oamenilor simpli adevăruri eterne legate de viața spirituală și Împărăția cerurilor.

Expresia care introduce o pildă este de obicei „se aseamănă“ (v. 24: *Împărăția cerurilor se aseamănă*). Această expresie trasează deja limitele unei pilde. Împărăția cerurilor nu este identică cu imaginea descrisă în această pildă de către Domnul Isus, dar are anumite similarități. Pilda ilustrează unul din principiile importante ale Împărăției cerurilor dar nu poate conține întreg adevărul despre această Împărăție. În explicarea făcută puțin mai târziu, Domnul Isus ne oferă mai multe detalii.

Sunt trei personaje principale aici: stăpânul pământului care a semănat toată ziua sâmbanța cea bună, vrăjmașul sau dușmanul lui care a venit în timpul nopții și a semănat neghină și slujitorii sau robii stăpânului casei care au constatat cele întâmplare, după ce semințele au dat roadă.

Subliniază descrierea făcută celui care a semănat neghina. În primul rând el este numit „vrăjmașul“ stăpânului casei. Termenul „vrăjmaș“ sugerează ura acestuia, dorința de face rău și nepăsarea față de munca vecinului său. El este amintit că a venit noaptea, un lucru care indică clar scopul acțiunii sale: *Dar pe când dormeau oamenii, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină între grâu și a plecat* (v. 25).

Legile romane aplicau pedepse aspre celor care făceau așa ceva. Societatea din vremea Domnului Isus, în cea mai mare parte a ei era una agrară, care se baza pe munca câmpului. Sabotarea lucrărilor agricole însemna condamnarea la moarte prin înfometare a celor care trăiau în zona respectivă. O recoltă de grâu cât mai mare însemna automat și o speranță de viață mai mare, așa că ascultătorii Domnului Isus au înțeles mult mai bine decât noi astăzi consecințele acțiunii plină de răutate a acestui vrăjmaș.

Subliniază intenția clară a stăpânului casei. Scopul lui a fost clar unul de a avea roade bune, pentru că a pus sâmbanța bună: „*Doamne, n-ai semănat tu sâmbanța bună în țarina ta? De unde are dar neghină?*“ (v. 27). Odată cu vestea despre venirea Împărăției lui Dumnezeu, Domnul Isus de asemenea a început să semene sâmbanța cea bună a Evangheliei în inima ascultătorilor Săi.

Întrebarea: „De unde dar neghină?“ a fost pusă nu doar de robii din această pildă, ci exprimă într-un mod simbolic întrebarea de pe buzele fiecărei generații de oameni, și în special de credincioși, atunci când se confruntă cu problema răului din această lume.

Atunci când ne uităm la începutul creației, vedem că toate lucrurile au fost făcute foarte bune de către Dumnezeu (vezi Geneza 1:31). După o perioadă însă, când Dumnezeu Se uită din nou la creație, vede că toate erau foarte rele (vezi Geneza 6:5). Ce s-a întâmplat între cele două momente? Are loc căderea în păcat a primilor oameni și prin ei, păcatul cuprinde întreaga rasă umană. Păcatul adus de diavolul a stricat tot ceea ce Dumnezeu crease bun și frumos.

Tendința noastră naturală este să credem că Dumnezeu ar trebui să pedepsească imediat tot ceea ce este păcătos, să distrugă toată „neghina“ semănată de cel rău în lumea în care trăim. Pilda aceasta ne vorbește despre răbdare. În locul unei judecăți drastice și a unei curățiri rapide, Dumnezeu ne învață lecția răbdării până la momentul final, când va avea loc dreapta Lui judecată.

2. Credința este vitală (Matei 13:36-39)

La cererea ucenicilor, Domnul Isus le-a explicat înțelesul acestei pilde.

El S-a identificat pe Sine ca fiind Semănătorul folosind expresia „Fiul omului“: *Cel ce semăna sâmbanța bună este Fiul omului* (v. 37). A fost una din expresiile dragi Domnului Isus prin care S-a descris pe Sine Însuși, totodată făcând conexiunea cu profeția din Daniel cap. 7, cu privire la Fiul omului care urma să vină în lumea noastră. Ca Semănător, noi înțelegem mai bine misiunea Domnului Isus, Cel care a venit în lumea noastră să ne aducă Vestea bună a Evangheliei.

Țarina este identificată de Domnul Isus ca fiind lumea. Cu toate că puțin mai înainte de acest moment Domnul Isus îi trimisese pe ucenici în special la oile pierdute ale casei lui Israel (10:6), scopul Domnului Isus, evident, nu s-a limitat doar la Israel. El a dorit ca în cele din urmă Evanghelia mântuirii să ajungă la toți oamenii (vezi Matei 28:19, 20). Această intenție este clar reliefată în această pildă.

Sâmbanța bună îi reprezintă pe fiii Împărăției cerurilor. Noi toți suntem cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu, statut pe care l-am dobândit prin nașterea din nou (vezi 1 Petru

2:9, 10). Marile binecuvântări însă implică și mari responsabilități și anume, rodirea spirituală. În pilda anterioară Domnul Isus vorbise despre sămânța Cuvântului care ajunsese într-un pământ bun și adusese multă roadă (13:8).

În lumea aceasta noi am fost lăsați de Dumnezeu să stăm alături de „neghina“ semănată de diavolul. Datoria fiilor luminii este rodirea spirituală și încrederea deplină în dreptatea și suveranitatea lui Dumnezeu. Datoria noastră este să răspândim lumina, în mijlocul întunericului spiritual al acestei lumi (vezi 5:14-16).

Diavolul este identificat ca fiind Vrăjmașul acestei lucrări (v. 39a). Încă de la începutul creației el și-a arătat viclenia, reușind să-i determine pe primii oameni să aleagă calea neascultării de Dumnezeu și implicit, calea păcatului. Ca vrăjmaș, scopul lui este doar distrugerea lucrărilor Domnului Isus.

Secerișul reprezintă sfârșitul veacului (v. 39b). Alte expresii care descriu același eveniment în Biblie sunt „Ziua Domnului“, „ziua aceea“ sau „marea zi“. Va fi ziua când toți oamenii vor fi judecați, răul va fi eradicat și întreaga creație va fi reînnoită. Dacă pentru copiii lui Dumnezeu, cei a căror păcate au fost deja acoperite de sângele Domnului Isus, acea zi va fi ziua răsplății, pentru copiii diavolului acea zi va fi ziua rostirii pedepsei veșnice. Acest adevăr al judecății viitoare ne îndeamnă la o încredere totală în Dumnezeu.

3. Răsplata este sigură (Matei 13:40-43)

Spune: E important să nu uităm că natura veșnică a credinței noastre și lucrarea noastră nu trebuie să fie alterate și blocate de prezența răului în lumea noastră. La fel cum neghina dintr-un ogor este strânsă la vremea secerișului și aruncată în foc, Domnul Isus promite că în Ziua aceea „Fiul omului va trimite pe îngerii Săi, și ei vor smulge din Împărăția Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea“ (v. 41).

Spune: Mulți oameni din zilele noastre sunt tentați să creadă că răul a biruit binele. Biblia însă ne spune cu totul altceva. Această pildă ne cheamă la o totală încredere în planul lui Dumnezeu.

Pe de altă parte, mesajul harului și a îndelungii răbdări a lui Dumnezeu, paralel cu proliferarea stricăciunii, nu trebuie să ne conducă spre o viață creștină lipsită de rodire. Noi nu suntem mântuiți în orice circumstanțe, indiferent cum trăim pe acest pământ. Consecința mântuirii și a nașterii din nou este umblarea în neprihănire (vezi Efeseni 2:10; Tit 3:8).

Spune: Cum putem pune adevărul acestei pilde în practică în viața noastră?

Primul lucru este să ne oprim în a mai judeca pe cei din jur, încercând noi să determinăm care sunt oamenii neprihăniți. Această separare o va face doar Dumnezeu. Al doilea lucru ține de capacitatea noastră de a avea răbdare și pace. Trebuie să-i cerem lui Dumnezeu să ne dea din răbdarea Lui, atât de necesară în lucrarea spirituală la care ne-a chemat. În al treilea rând, să nu ne îndoim niciodată de dreapta Lui judecată pe care o va realiza prin Domnul Isus Cristos în ziua aceea.